

Meddelelse fra Kommissionen angående konsekvenserne af Domstolens dom i sagen 120/78 af 20. februar 1979 («Cassis de Dijon»)

Følgende tekst er fremsendt til medlemsstaterne som brev; EF-Parlamentet og Rådet er også informeret herom.

Kommissionen understreger i sin meddelelse af 6. november 1978 om sikring af den frie samhandel inden for Fællesskabet, at de frie varebevægelser gøres til genstand for et stigende antal restriktive foranstaltninger.

Domstolens dom af 20. februar 1979 i sag 120/78 («Cassis de Dijon»), som for nylig blev opretholdt ved dommen af 26. juni 1980 i sag 788/79, forsyner Kommissionen med fortolkningslementer, som sætter den i stand til at udøve en strengere kontrol med anvendelsen af traktatens bestemmelser om frie varebevægelser, særlig EØF-traktatens artikel 30-36.

Domstolen har givet en meget generel definition af de hindringer for den frie samhandel, som er forbudt ifølge bestemmelser i EØF-traktatens artikel 30 ff. Det drejer sig om »enhver af medlemsstaternes ordning for handelen, som direkte eller indirekte, øjeblikkeligt eller potentielt kan hindre samhandelen inden for Fællesskabet«.

Domstolen har i sin dom af 20. februar 1979 præciseret denne definitions rækkevidde for så vidt angår tekniske og kommercielle regler:

Ethvert produkt, som fremstilles og markedsføres legalt i en medlemsstat, skal principielt tillades på markedet i enhver anden medlemsstat.

Selv om de anvendes uden forskelsbehandling på nationale og importerede produkter, må tekniske og kommercielle regler kun skabe hindringer, hvis de er nødvendige for at opfylde uomgængeligt nødvendige krav og er rettet mod et mål af almen interesse, for hvilke de udgør en væsentlig garanti. Dette mål skal være af en sådan art, at det må gå forud for kravene om de frie varebevægelser, som er et af Fællesskabets grundlæggende principper.

Kommissionen udleder af disse nye retningslinjer følgende:

- Medlemsstaterne kan, for så vidt angår den hjemlige produktion, og såfremt der ikke findes fællesskabsbestemmelser på området, fastsætte bestemmelser vedrørende markedsføringen af

produkterne, men forholdet er et andet, når der er tale om produkter importeret fra andre medlemsstater.

Ethvert produkt, som importeres fra en medlemsstat, skal principielt tillades på enhver anden medlemsstats territorium, såfremt det er fremstillet legalt, det vil sige det er i overensstemmelse med lovgivningen og med god og traditionel fremstillingskik i eksportlandet samt forhandles på det sidstnævntes territorium.

Godkendelsen af dette princip indebærer, at medlemsstaterne ved udarbejdelsen af kommerciel eller teknisk lovgivning, som kan tænkes at påvirke de frie varebevægelser gode funktion, ikke kan betragte sagen udelukkende i nationalt perspektiv og kun kan tage hensyn til egne behov i forbindelse med nationale produkter alene. Fællesmarkedets gode funktion kræver, at hver medlemsstat ligeledes tager hensyn til de øvrige medlemsstaters lovlige krav.

- Domstolen tillader kun fravigelse af dette princip under meget strenge betingelser: hindringer som skyldes forskelle i kommerciel og teknisk lovgivning, kan kun godkendes, hvis sådan lovgivning:
  - er nødvendig, det vil sige passende og ikke overdreven, og opfylder bydende nødvendige krav (offentlig sundhed, forbruger- og miljøbeskyttelse, god handelsskik osv.),
  - forfølger et mål i almenhedens interesse, som er af så bydende nødvendig karakter, at det berettiger til fravigelse af et af traktatens grundlæggende principper, for eksempel de frie varebevægelser,
  - er en væsentlig garanti for at opnå et sådant mål, det vil sige både er det mest passende og det mindst hindrende for samhandelen.

Denne afgørelse har foranlediget Kommissionen til at afstikke visse retningslinjer:

- Anvendelsen af de af Domstolen udviklede principper indebærer, at en medlemsstat principielt ikke kan forbyde salg på sit territorium af et

produkt, som fremstilles og forhandles lovligt i en anden medlemsstat, selv om dette produkt fremstilles efter tekniske eller kvalitative forskrifter, der afviger fra dem, som gælder for egne produkter. I det omfang det pågældende produkt »på rimelig og tilfredsstillende måde« opfylder det lovlige mål, som forfølges ved forskrifterne vedrørende produktet (sikkerhed, forbrugerbeskyttelse, miljø osv.), kan den importerende medlemsstat nemlig ikke for at berettigede et salgsforbud på sit territorium påberåbe sig, at de anvendte midler for at nå dette mål er forskellige fra dem, som gøres gældende for nationale produkter.

I et sådant tilfælde vil et absolut forbud ikke kunne betragtes som »nødvendigt« for at opfylde »et bydende nødvendigt krav«, for det er ikke en »væsentlig garanti« i den i Domstolens dom fastlagte forstand.

Kommissionen bør derfor tage det kompleks af kommercielle regler, som fastlægger tekniske eller kvalitative betingelser, som produkter fremstillet og forhandlet i de andre medlemsstater er undergivet for at opnå adgang til det nationale marked, op til undersøgelse i alle tilfælde, hvor de hindringer, som følger af sådanne regler, ikke kan godkendes efter de af Domstolen formulerede meget strenge kriterier.

Kommissionen henviser navnlig til bestemmelser vedrørende varers sammensætning, betegnelse,

præsentation og emballering samt til bestemmelser, som foreskriver overholdelse af visse tekniske normer.

- Kommissionen skal i første række søge at samordne de nationale lovgivninger, som påvirker Fællesskabets funktion, hvor der er tale om at fjerne hindringer, som følger af nationale forskrifter, som er tilladte efter de af Domstolen formulerede kriterier.

Den koncentrerer i øvrigt sin aktivitet til de sektorer, som har prioritet på baggrund af deres økonomiske betydning for endelig etablering af det interne marked.

For at foregribe visse vanskeligheder vil Kommissionen underrette medlemsstaterne om indvendinger, som i forhold til EF-reglerne opstår som følge af visse bestemmelser, som de påtænker at indføre, og hvorom Kommissionen er underrettet.

Kommissionen fremsætter snarest en række procedureforslag i denne forbindelse.

Kommissionen er overbevist om, at denne fremgangsmåde giver de erhvervsdrivende i Fællesskabet større frihed i samhandelen og således forbedrer situationen for industrien i Fællesskabet samtidig med at tilgodese forbrugernes interesser.